

Sygn. akt III CSK 307/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku N. S.A. w N.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Nowego Sącza, J. Z., A.
A., W. A., T. S., R. J., K. A., J. A., L. K., R. S. i Miasta Nowego Sącza
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca 41/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wnioski uczestników o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2015 r. - w sprawie o zasiedzenie nieruchomości - Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 7 października 2014 r., oddalającego wniosek.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego zdolności do posiadania samoistnego rzeczy przez przedsiębiorstwo państwowe przed nowelizacją art. 128 k.c. oraz przejścia posiadania ze Skarbu Państwa na przedsiębiorstwo państwowe w dniu 1 lutego 1989 r., zwracając uwagę także na potrzebę wykładni art. 9 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw, związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz.U. z 1958 r. Nr 17, poz. 7).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne dotyczące zdolności przedsiębiorstwa państwowego do zasiedzenia nieruchomości posiadanej przed dniem 1 lutego 1989 r. było już wielokrotnie rozstrzygane przez Sąd Najwyższy. Przyjmuje się jednolicie, że takie posiadanie nie miało charakteru samoistnego, ewentualnie - przy przyjęciu, że mogło prowadzić do zasiedzenia - że prowadziło do zasiedzenia przez Skarb Państwa (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1993 r., II CRN 76/93, nie publ., postanowienie z dnia 18 lutego 1993 r., I CRN 161/92, nie publ., wyrok z dnia 27 marca 2008 r., III CSK 329/07, nie publ., wyrok z dnia 10 lipca 2008, III CSK 73/08, nie publ., postanowienie z dnia 16 września 2009 r., II CSK 103/09, nie publ., uchwała z dnia 22 października 2009 r., III CZP 70/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 64, wyrok z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09, nie publ., postanowienie z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 288/10, OSP 2013, nr 4, poz. 46, postanowienie z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 716/12, OSNC-ZD 2014, nr 4, poz. 66, postanowienie z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC 2015, nr 6, poz. 72 oraz postanowienie z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 280/14, nie publ.).

Z kolei problem przejścia posiadania rozstrzygnięty został uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., mającej moc zasady prawnej, III CZP 38/91 (OSNCP 1991, nr 10-12, poz. 118), w której

stwierdzono, że z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3, poz. 11) zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - na mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie wymienionej ustawy. Przekształcenie zarządu, w odniesieniu do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub gminy - w prawo użytkowania wieczystego, zaś w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach - w prawo własności, nastąpiło na podstawie ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464), a w odniesieniu do innych składników majątkowych - w prawo własności nastąpiło na podstawie ustaw określających ustrój majątkowy państwowych osób prawnych.

Wobec niestwierdzenia istnienia przyczyn kasacyjnych Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.